

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 120/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou Lion Law Partners s. r. o., Komenského 14A, Banská Bystrica, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Peter Kočička, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 11 C 321/2014 z 28. októbra 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého uznesenia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

████████████████████ (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou Lion Law Partners s. r. o., Komenského 14A, Banská Bystrica, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Peter Kočíčka, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 321/2014 z 28. októbra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 C 321/2014 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa proti obchodnej spoločnosti UNIQA poisťovňa, a. s. (ďalej len „žalovaná“), domáhala zaplata sumy 49 118,44 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorú utrpela pri dopravnej nehode. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo na okresnom súde 19. októbra 2016, zobrala sťažovateľka žalobu čiastočne späť, v dôsledku čoho sa predmetom konania stal nárok na náhradu škody v sume 26 685,44 € s príslušenstvom.

3. V merite veci rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 321/2014 z 26. apríla 2017 (ďalej len „rozsudok z 26. apríla 2017“) tak, že žalovanú zaviazal povinnosťou zaplatiť sťažovateľke sumu 9 117,26 €, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a sťažovateľke priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v sume 100 % z prisúdenej istiny vo výške 8 543,82 €.

4. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu z 26. apríla 2017 rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 9 Co 139/2017 z 15. novembra 2018 (ďalej len „rozsudok z 15. novembra 2018“) tak, že jej odvolanie proti vyhovujúcemu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie odmietol, rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti a v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania potvrdil ako vecne správne a žalovanej priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o sume náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

5. O trovách konania pred súdom prvej inštancie rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 11 C 321/2014 zo 6. júna 2019 (ďalej len „uznesenie zo 6. júna 2019“) vydaným vyšším súdnym úradníkom, ktorým žalovanej uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke trovy konania v sume 3 267,88 € na účet právneho zástupcu sťažovateľky, pritom za tarifnú hodnotu okresný súd považoval sumu prisúdenej istiny, t. j. sumu 8 543,82 €. Na podklade sťažnosti sťažovateľky bola správnosť uznesenia okresného súdu zo 6. júna 2019 potvrdená uznesením okresného súdu sp. zn. 11 C 321/2014 z 28. októbra 2019 vydaným zákonnou sudkyňou. Citovaným uznesením okresného súdu zákonná sudkyňa totiž sťažnosť sťažovateľky zamietla ako nedôvodnú.

6. O trovách odvolacieho konania rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 11 C 321/2014 zo 7. júna 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie zo 7. júna 2019“) tak, že sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy odvolacieho konania v sume 1 604,26 €, pritom za tarifnú hodnotu okresný súd považoval sumu 26 685,44 €, ktorá zodpovedala sume, ktorá bola predmetom konania pred súdom prvej inštancie.

7. Proti uzneseniu okresného súdu zo 7. júna 2019 podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením vydaným zákonnou sudkyňou tak, že túto ako nedôvodnú zamietol.

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti s poukazom na § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) považuje za preukázané, že povinnosťou okresného súdu bolo aj v napadnutom uznesení vychádzať z rovnakých princípov, ako tomu bolo v prípade rozhodovania o trovách konania pred súdom prvej inštancie. Zdôrazňuje pritom, že ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 84/2013 z 12. februára 2013 konštatoval, že *„zásady rozhodovania o trovách (súdneho konania vrátane výnimiek sa neposudzujú za každé štádium konania osobitne.“*».

9. Obdobne podľa sťažovateľky ústavný súd aj v náleze sp. zn. III. ÚS 144/2010 z 25. mája 2010 uviedol, že všeobecné súdy rozhodujú o náhrade trov konania so zreteľom

na plný úspech toho-ktorého účastníka konania, a pritom zásada úspechu platí v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní a neposudzuje sa za každé štádium konania osobitne, ale podľa úspechu vo veci.

10. Sťažovateľka poukazuje na podľa jej názoru ustálený právny názor všeobecných súdov, podľa ktorého možno v prípadoch, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku (ako to je aj v prípade sťažovateľky), priznať sporovej strane plný nárok na náhradu trov konania z priznaného plnenia. Sporová strana sa podľa sťažovateľky považuje za plne úspešnú, hoci aj výška priznanej sumy nekorešponduje s výškou plnenia, ktorej sa pôvodne žalobou domáhala.

11. Podľa sťažovateľky je namieste už citované právne závery uplatniť aj za účinnosti Civilného sporového poriadku. Vzhľadom na uvedené okresný súd mal v napadnutom uznesení zohľadniť, že výška plnenia závisela od znaleckého posudku, a tomu prispôbiť stanovenie základnej sadzby tarifnej odmeny. Okresný súd preto podľa sťažovateľky postupoval nesprávne, keď tarifnú hodnotu stotožnil s výškou žalovanej istiny a z tejto následne vypočítal výšku základnej sadzby tarifnej hodnoty.

12. Okresný súd vytvoril dve konania s dvoma rôznymi tarifnými hodnotami a pri rozhodovaní o trovách konania v jednotlivých štádiách vychádzal z odlišných zásad pre posúdenie výšky tarifnej hodnoty. Takýto postup pritom nemožno považovať za zákonný a ústavne prípustný. Podľa sťažovateľky okresný súd vytvoril paradoxnú situáciu, *«kedy sú úkony právnej služby v jednom štádiu konania „hodnotnejšie“ v porovnaní s iným štádiom toho istého konania týkajúceho sa identického predmetu konania.»*

13. Uvedený postup je podľa sťažovateľky v rozpore so zásadou rovnosti sporových strán, keďže trovy konania sa každej zo strán sporu počítajú z inej tarifnej hodnoty v závislosti od toho, v akom štádiu konania trovy vznikli.

14. Okresný súd sa v napadnutom uznesení podľa sťažovateľky s jej argumentáciou obsiahnutou v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 7. júna 2019 vysporiadal len povrchne a všeobecne. Aplikácia príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku nebola zo strany okresného súdu podľa sťažovateľky ústavne konformná, keďže tento mechanicky a v rozpore so zmyslom a účelom „*posudzoval každé štádium konania osobitne.*“.

15. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, napadnuté uznesenie okresného súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a zároveň prizná sťažovateľke náhradu trov konania v sume 415,51 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

21. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne.

22. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (m. m. IV. ÚS 77/02). Súčasne každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy.

23. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

24. V kontexte uplatňovanej právomoci ústavného súdu je nevyhnutné zdôrazniť, že ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

25. S prihliadnutím na skutočnosť, že napadnuté uznesenie okresného súdu je rozhodnutím vo veci náhrady trov konania (jej výšky), ústavný súd ďalej konštatuje, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania sa *ratione materiae* považuje za integrálnu súčasť civilného procesu, na ktorú sa vzťahujú požiadavky obsiahnuté v základnom práve na súdnu ochranu, ako aj v práve na spravodlivé súdne konanie. V rámci rozhodovania o náhrade trov konania však v zásade ide vždy (len) o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv strany v spore, ktorá podala ústavnému súdu ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho

predpisu, ktoré by v sebe zahŕňali črty svojvôle (m. m. II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 494/2018, II. ÚS 566/2018).

26. Bez ohľadu na už uvedené ústavný súd konštatuje, že aj pri rozhodovaní o trovách konania musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o trovách konania musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

27. Vo veci sťažovateľky podľa názoru ústavného súdu boli rešpektované požiadavky tvoriace obsahové súčasti základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľkou namietaná argumentácia nie je podľa názoru ústavného súdu spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu. Ústavný súd k tomuto uvádza nasledujúce skutočnosti.

28. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

29. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. V súlade s § 9 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) základná sadzba tarifnej odmeny sa

stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

31. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

32. Trovy vynaložené sporovou stranou v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jej procesným postupom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému nároku. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy potrebné na účelne vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok, a to, aj keď má strana v spore nárok na náhradu trov konania, pretože mala vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne, to platí aj pre trovy právnej služby (II. ÚS 147/2008, III. ÚS 166/2009, III. ÚS 481/2015).

33. Obdobne aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3 MCdo 17/2010, 3 Cdo 214/2010) ustálil, že pre účely určenia výšky odmeny advokáta za ním poskytnutú právnu službu je rozhodujúci moment vykonania každého jednotlivého úkonu právnej služby, teda nie moment, keď advokát začal služby poskytovať.

34. Obdobne ústavný súd už vo veci sp. zn. I. ÚS 146/2019 zdôraznil, že ak po začatí poskytovania právnych služieb sa zmení predmet právnej služby, je možné za okamih začatia poskytovania právnej služby považovať okamih vykonania úkonov právnej služby o takto zmenenom predmete právnej služby. To isté pritom platí aj pre obmedzenie rozsahu (zúženia) poskytnutia právnej služby. Zmeny predmetu poskytnutia právnej služby môžu pritom spočívať v kvantitatívnych alebo kvalitatívnych zmenách (rozšírenie žaloby o ďalší nárok) alebo môžu spočívať v zmene ceny veci alebo práva (bez toho, aby došlo k zmene

predmetu poskytnutia právnej služby). Takáto zmena ceny veci alebo práva, ku ktorej dôjde v priebehu poskytovania právnej služby, má potom vplyv na výšku tarifnej hodnoty, a tým aj na spôsob výpočtu základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby [k tomu pozri aj FIAČAN, I., KEREČMAN, P., BARICOVÁ, J., HELLENBART, V., SEDLAČKO, F. a kol. *Vyhláška o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (advokátska tarifa). Komentár*. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2015, s. 63.].

35. Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že na výšku tarifnej hodnoty, a tým aj spôsob výpočtu základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby má vplyv cena veci alebo práva v kontexte príslušného predmetu konania, vo vzťahu ku ktorému boli sporovou stranou vynaložené. V prípade odvolacieho konania nárok na náhradu trov tohto konania, ktorý bol priznaný úspešnej strane v odvolacom konaní, môže byť za úkon právnej pomoci nesporne vyčíslený len zo sumy, ktorá bola predmetom odvolacieho konania (m. m. I. ÚS 146/2019).

36. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľkina argumentácia smeruje proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ústavný súd v ďalšom poukazuje na relevantnú časť citovaného rozhodnutia, v ktorej okresný súd uviedol, že sa stotožňuje s postupom vyššieho súdneho úradníka, ktorý pri určovaní výšky trov konania v uznesení zo 7. júna 2019 vychádzal z tarifnej hodnoty 26 685,44 €, ktorá bola predmetom odvolacieho konania.

37. V konkrétnostiach pritom okresný súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že „O nároku žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 15.11.2018, č. k. 9Co/139/2017-490... Nepochybne v zmysle tohto rozhodnutia bola žalobkyňa v odvolacom konaní neúspešná a preto aj odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanej. Predmetom odvolacieho konania bola suma 26 685,44 Eur (čo vyplýva z jej odvolania zo dňa 01.06.2017) a to aj v dôsledku pochybenia samotnej žalobkyne, ktorá odvolanie podala aj voči výroku, ktorým bolo sčasti jej žalobe vyhovené. Argumentácia žalobkyne v jej sťažnosti by bola na mieste,

len za predpokladu, že by žalobkyňa odvolaním nenapadla rozsudok Okresného súdu Prešov v celom rozsahu. Vychádzajú z uvedeného nie preto pochýb o správnosti určenia tarifnej hodnoty, ktorá bola predmetom odvolacieho konania.“.

38. Vychádzajúc z vlastnej rozhodovacej činnosti (k tomu pozri najmä závery obsiahnuté v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 146/2019 a závery už citované v bodoch 32 až 35 tohto uznesenia), ústavný súd konštatuje, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktorý bol priznaný odvolacím súdom žalovanej ako úspešnej strane v odvolacom konaní, môže byť za úkon právnej pomoci nesporne vyčíslený len zo sumy, ktorá bola predmetom odvolacieho konania, teda v konkrétnych okolnostiach veci tak, ako to ustálil okresný súd v napadnutom uznesení.

39. Predmet odvolacieho (meritórneho) konania determinovala samotná sťažovateľka, a to podaním odvolania, ktoré smerovalo proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu (predmetom odvolacieho konania tak bola hodnota práva v sume 26 685,44 €). Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu preto zodpovedá relevantnej právnej úprave a aj s prihliadnutím na vlastnú rozhodovaciu činnosť ho nemožno považovať za ústavne neudržateľné.

40. Predmetom tohto ústavného prieskumu nie je procesný úspech či neúspech strany v konaní, ako sa mylne domnieva sťažovateľka, keď poukazuje na právny názor všeobecných súdov o úspešnosti či neúspešnosti strany v sporoch, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku (k tomu pozri bod 10 tohto uznesenia), ale (ne)správne stanovenie tarifnej hodnoty, a tým aj (ne)správne stanovenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej pomoci.

41. Z uvedených dôvodov sú argumentácia sťažovateľky obsiahnutá v bode 10 tohto uznesenia, ako aj odkaz sťažovateľky na rozhodnutie ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 144/2010 o úspechu či neúspechu v konaní právne irelevantné. Napokon o procesnom úspechu či neúspechu strán v príslušnom konaní rozhodoval okresný súd či krajský súd v meritórnych rozhodnutiach (okresný súd rozsudkom z 26. apríla 2017

sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a v odvolacom konaní krajský súd rozsudkom z 15. novembra 2018 priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania rovnako v rozsahu 100 %), a nie okresný súd v napadnutom uznesení (predmetom jeho rozhodovania bola len konkrétna výška priznaného nároku na náhradu trov konania).

42. Zásady, na podklade ktorých bolo rozhodnuté o konkrétnej výške priznaného nároku, boli rovnaké pre konanie pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní, keďže v oboch prípadoch sa tarifná hodnota pri výpočte výšky priznaného nároku na náhradu trov konania úspešnej strany odvíjala od hodnoty práva, o ktoré v príslušnom konaní išlo (v prípade konania pred okresným súdom bola sťažovateľka úspešná, čo sa týka prisúdenej istiny 8 543,82 €, a v konaní o odvolaní bola žalovaná úspešná, čo sa týka odvolaním napadnutej hodnoty práva v sume 26 685,44 €).

43. Zmena tarifnej hodnoty v závislosti od predmetu príslušného konania preto v konkrétnych okolnostiach veci nie je ani porušením zásady rovnosti strán v konaní. Aplikácia príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku a vyhlášky bola zo strany okresného súdu ústavne konformná a nemôže porušovať základné právo sťažovateľky zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

44. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy, o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by

mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, II. ÚS 101/03, I. ÚS 88/07, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016).

45. Na základe už uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením okresného súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

46. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2020

Miroslav DURIŠ
predseda senátu